

РОЗПОВІДЬ ПРО ДРУЖБУ



ВІД ДАНІЕЛИ КНЕЗ ТА ІВАНА ДРАЙЗЛЯ

Левко залюбки бавиться і, як усі інші дітлахи,
любить іграшки.
Він читає книжки та грається з уявними літачками
та фігурками тварин
Раз-у-раз уява захоплює його так сильно, що йому
здається, наче все навколо завмирає. Коли таке
трапляється, Левко стає надзвичайно щасливим.





Проте Левко не завжди щасливий. В нього рідкісна хвороба з такою чудернацькою назвою, що й не вимовиш.

Через неї він часто буває стомлений, а іноді навіть відчуває біль. В такі моменти Левко рідко виходить на вулицю гратися, через що часом відчувається сумним та засмученим. А ще через це йому важко знайти нових друзів.

Мама і тато Левка відвідали з ним чимало лікарів в багатьох лікарнях. Левко не завжди розумів, про що говорили лікарі. Все, що він хотів, це бути достатньо здоровим, щоб гратися на вулиці, як інші діти.



Це був перший день Левка у школі. Він не міг дочекатися зустрічі з іншими дітьми. Левко сидів поруч з хлопчиком на ім'я Степанко, який запропонував йому побудувати разом будинок з конструктору. Їхній будинок вийшов величезний, і хлопці дуже пишалися своїм витвором. Усі інші дітлахи зібралися навколо, щоб помилуватися будинком.

Перший шкільний день Левка проходив чудово!

Проте потім настав час ігор на вулиці.

“Гайда бігати!” - запропонував Степанко.

“Я не можу бігати”, - похмуро відповів Левко.

“Ой, - здивовано відказав Степанко. - Як прикро. Я дуже люблю бігати. Побачимося згодом”.

І Степанко побіг на майданчик. Левко з сумом дивився крізь вікно на усіх тих дітей, що бавилися зовні.



Минали дні. Левко часто лишався наодинці тому, що не міг бігати на подвір'ї з іншими дітьми. Йому не хотілося, щоб хтось ще знав, як сумно йому через це.

Іноді мама і тато забирали його раніше зі школи, щоб відвезти до лікарні. Одного разу через візит до лікаря Левко навіть пропустив святкування Дня народження друга в школі. Він був надзвичайно засмучений.





Інші діти в школі почали говорити, що з Левком невесело, і вони не хочуть більше з ним гратися. Одна з однокласниць навіть не запросила на свій День народження, бо її мама сказала, що буде краще, якщо Левко не прийде.

“Навіщо його запрошувати, якщо він навіть не грається з вами? - сказала вона. - Все, що він робить, це сидить у кутку, поки інші діти бавляться”.

І так Левко ставав усе сумнішим щодня.

Одного дня Степанко зламав ногу і був змушений носити гіпс. Сидячи поруч з Левком він спостерігав за дітьми, що бавилися. Йому було важко просидіти на одному місці цілий день. “Мені шкода, що ти зламав ногу, - сказав Левко, - сподіваюся, що ти скоро знов зможеш бігати”.





Цього дня Степанко замислився над тим, як Левко почувається. Він зрозумів, як важко лишатися в класі, спостерігаючи, як усі інші діти граються без тебе.

Він нарешті збагнув, як мабуть важко Левкові щодня сидіти на самоті. Він зрозумів, що це не був вибір Левка не гратися з іншими дітьми.

Через декілька тижнів нога Степанка нарешті загоїлася, і він міг знов бігати. Однак він не забув, як йому було сумно, поки в нього був гіпс. І він вирішив допомогти Левкові.



Наближувався День народження Левка. Левко боявся, що ніхто не прийде до нього на святкування, бо помітив, як багато дітей уникало його в школі.

Про що він не знав, так це про те, що Степанко готував йому сюрприз...

В день святкування Дня народження Левко сидів в ігровій кімнаті. Був сік, торт і канапки. Бракувало лише одного — інших дітей!

Левко дивився у вікно, сподіваючись, що хтось завітає. Він почекав ще трохи, проте ніхто так і не прийшов. Смуток та розчарування огорнули його.



Раптом він почув гучний гомін ззовні. Степанко увірвався крізь двері, а за ним увійшли усі інші діти класу.

Усі прийшли на День народження Левка. Вони принесли конструктор, фарби та папір, та грали в усі можливі настільні ігри разом з Левком.

До того, як вони прийшли, Степанко пояснив іншим дітям, що Левко залюбки грається в ігри, проте дуже швидко втомлюється через свою хворобу. Отож краще ігри в приміщенні. Коли вони зрозуміли, то всі захотіли також приєднатися. Левко був в захваті.



Після Дня народження Степанко часто приходив посидіти поруч з Левком в школі. Інші діти також приходили пограти з ним в класі. Левкові все ще потрібно було часто до лікарні, проте він більше ніколи не почувався в школі самотнім.



Коли Левко виріс, то став відомим художником, і багато його друзів відвідували його виставки, де вони гордовито розказували репортерам, що Левко був їхнім другом. Левко ніколи не забував доброту своїх друзів. Його друзі навчилися приймати інших людей.

розповідь про дружбу

ОРИГІНАЛЬНИЙ ТЕКСТ СЕРБСЬКОЮ ВІД ДАНІЕЛИ
КНЕЗ ТА ІВАНА ДРАЙЗЛЯ

ЦЮ КНИГУ ПЕРЕКЛАДЕНО З СЕРБСЬКОЇ ЗА
СПІВПРАЦІ RARE DISEASE DAY ТА ФОНДУ
«ДІТИ ЗІ СПІНАЛЬНОЮ М'ЯЗОВОЮ
АТРОФІЄЮ»,



RAREDISEASEDAY.ORG